

Babs & Patrick

BABS & PATRICK MOLLEMA,
FOTOGRAFIE IN DE CORRÈZE:

‘De lege landschappen met pittoreske doorkijkjes zijn uitdagend’

Voor Patrick hoefde het niet zo, wat moesten ze in vredesnaam in Frankrijk gaan doen. Maar toen Babs de Franse plek van haar schoonouders leerde kennen, werd ze op slag verliefd op de omgeving en de sfeer. Inmiddels zijn ze al achttien jaar gelukkig in Goullès (Corrèze).

TEKST: JEROEN SWEIJEN

‘**W**e hebben elkaar leren kennen tijdens een *blind date*,’ lacht Babs. ‘Dat is nu twintig jaar geleden, en inmiddels wonen we al bijna achttien jaar in Frankrijk. Ik kom uit Hilversum, en Patrick uit Gouda.’ Pébru, het gehuchtje waar ze wonen, telt vijf huizen en ligt wat verborgen in de gemeente Goullès, in de Corrèze, op een steenworp van de Cantal en de Lot. Hun tweelingdochters, Janna Lotte en Mina Marie, zijn in Frankrijk geboren toen Babs en Patrick er nog maar net woonden, op 1 juni 2006.

Hoe komen jullie in Frankrijk terecht?

‘Bij mijn eerste bezoek aan de moeder en stiefvader van Patrick, die toen al twaalf jaar in Pébru woonden, werd ik op slag verliefd op het huis en de omgeving,’ herinnert Babs zich. ‘Het voelde voor mij als thuiskomen. Hier wilde ik wonen. Voor mij voelde het heel natuurlijk, maar Patrick liep niet warm voor het idee. Hij had een goede baan in Nederland en vroeg zich af wat wij hier konden gaan doen.’

Toen er op zijn werk veranderingen optraden, besloten ze in de zomer van 2005 de stap te maken. Het was niet perse een keuze voor Frankrijk in het algemeen. Babs: ‘Vanaf het eerste begin was het idee Pébru, daar hebben we nooit over getwijfeld. Er is überhaupt nooit sprake geweest van een andere plek in Frankrijk of van een ander land. En dat terwijl we geen huis hadden, geen werk in het vooruitzicht, alleen de zekerheid dat we gingen.’ Hun Nederlandse huis werd binnen zes weken verkocht, de dozen werden ingepakt en bij vertrek bleek Babs zwanger te zijn van een tweeling.

‘Natuurlijk hadden we wel plannen,’ geeft Babs toe. ‘Ja,’ vult

Janna & Mina

Michou la vétérinaire

Patrick aan. 'Ik wilde lesgeven in digitale fotografie. Lekker een week weg, echt leren fotograferen met je digitale camera. Dat hebben we dus opgezet. In de loop der jaren ben ik zelf ook meer gaan fotograferen, wat geleid heeft tot die carrière als fotograaf.'

Hoe is nu jullie band met Frankrijk?

'Na achttien jaar wonen en werken voelt het als ons thuis, zeker omdat onze dochters hier opgegroeid zijn en hun leven hebben. Ik run onze camping, werk in de horeca en heb veel Franse contacten,' glundert Babs. Voor Patrick ligt het iets anders: 'Acht maanden per jaar heb ik voornamelijk Nederlandse cursisten. Ik heb minder de gelegenheid om Frans te spreken of deel te nemen aan sociale gebeurtenissen. Daarbij rijd ik soms ook op en neer naar Nederland, waar ik nog fotografiekanten heb.'

Hoe is je Frans?

'Ik heb wat minder met taal, maar red me inmiddels best goed,' antwoordt Patrick. 'Toch vind ik het nog moeilijk om de juiste finesse te vinden en mijn gevoel echt uit te drukken.'

'Ik sprak wat schoolfrans,' haakt Babs in. 'Ik ben echter niet bang om te praten en fouten te maken, en daardoor redde ik me vanaf het begin heel aardig. Ondanks wat verkeerde vervoegingen of een fout lidwoord spreek ik elke dag met gemak Frans.'

Was het lastig om in Frankrijk als fotograaf aan de bak te komen?

'Absoluut, maar dat ligt wellicht ook aan het gebied waar wij wonen. Op het platteland zijn mensen erg op zichzelf, wij hebben echt moeten bewijzen dat we hier wilden blijven,' begint Babs. Patrick: 'Ik ben eigenlijk pas een jaar of zes echt als fotograaf bezig. Het gaat langzaam,

maar door constant werk te blijven produceren komen er steeds meer aanvragen en boekingen. Het is voor de mensen moeilijk om mij onder één kopje te vangen, want mijn werk is heel divers: productfoto's, klassenfoto's, portretten, *mise en scène* van winkeliers, bedrijven of groepen, maar ook landschap en architectuur. Wat wel steeds boven komt drijven is dat ik met licht kan schrijven. Dat is mijn handelsmerk; veel mensen herkennen direct een foto van mijn hand. Ik ben een meester in het creëren van het juiste licht, zonder nabewerking.'

Hoe vind je je klanten en wat vinden die van een Nederlandse fotograaf?

'Ik ga de boer op,' vertelt Babs. 'Ik stel Patricks werk voor, maak afspraken en beheer de agenda. Gelukkig geniet Patrick lokaal inmiddels flinke bekendheid, zodat steeds meer klanten ons weten te vinden. En zolang je de taal maar beheerst, dan maakt het ze niet uit welke nationaliteit je hebt. Fransen zijn vaak wat beheerster en afwachtender, niet per se spontaan. Wij als Nederlanders stappen overal op af, niets is ons te gek of te vreemd, wij zien in alles een mogelijkheid.'

Soms weten we alleen maar wie we gaan fotograferen en waar, maar wat we daar aantreffen en hoe we de scène gaan opbouwen, dat moeten we ter plaatse bedenken. Dat leidt vaak tot spontane resultaten, en omdat de modellen het resultaat direct – zonder trucs op de computer – kunnen zien, verwerft Patrick vaak direct vertrouwen en bewondering. Omdat we meestal als team werken, zorgt dat ook voor ontspanning aan beide kanten. Patrick kan zich concentreren op de technische voorbereidingen, terwijl ik de modellen of de producten op hun plek zet, aanwijzingen geef en een babbeltje maak.'

Kijken Fransen anders naar fotografie dan Nederlanders?

'Dat is lastig te zeggen,' vindt het koppel. 'Wel wordt in onze streek anders tegen de beloning voor het werk aangekeken. Men vindt het al snel te duur. Wellicht is dat in stedelijke gebieden of voor bedrijfsfotografie anders.' Patrick vindt ook dat het vak fotografie aan het vervlakken is, nu iedereen een camera bezit, al is het maar op de telefoon. 'Iedereen denkt maar dat hij of zij kan fotograferen', verzucht hij. 'Het ambacht ligt op zijn gat. Het vakwerk wordt niet meer als zodanig erkend. Met de nabewerkingen en nu ook met de opkomst van AI wordt de noodzaak je echt te onderscheiden steeds belangrijker. Ik fotografeer zoals dat oorspronkelijk de

'Iedereen denkt dat hij kan fotograferen, maar het is echt een ambacht'

bedoeling was, slechts met de mogelijkheden van het fototoestel. Dat is in feite een kleine computer waarop je alles van tevoren kunt instellen. Ik kan alleen maar hopen dat men die kwaliteit opmerkt en erkent.'

Ben je in Frankrijk anders gaan fotograferen?

'Nederland is plat, keurig, geordend. Fotografisch ook uitdagend, maar zeker niet te vergelijken met hier. De Corrèze is prachtig, met ongerepte natuur en oorspronkelijke bebouwing. Veel lege landschappen met pittoreske doorkijkjes, alsof het een groot openluchtmuseum is. Na achttien jaar blijft deze schoonheid ons nog altijd verbazen. De zeven torens van de Tours de Merle, bijvoorbeeld, zijn erg uitdagend om te fotograferen.'

Ik ben ook steeds meer de nadruk gaan leggen op de kwaliteit van het fotograferen, om duidelijk te laten zien dat het echt een ambacht is. Ik wil laten zien wat er mogelijk is met de camera.'

Wat is het grootste zakelijke cultuurverschil tussen beiden landen?

'De hiërarchie binnen bedrijven lijkt heel anders dan in Nederland,' is Babs van mening. 'Het is veel formeler, iedereen heeft zijn rang of zijn plaats en daar blijf je ook. Je hebt je eigen taak. Spontaan iets aanpakken of overnemen van een ander wordt niet of nauwelijks gedaan en ook niet gewaardeerd. Dat geeft duidelijkheid maar zorgt ook voor starheid. Binnen de Nederlandse werkcultuur zijn we veel flexibeler. Dat geeft ons veel mogelijkheden, maar onze veelzijdigheid zorgt voor vaak voor verwondering.'

Wat doen jullie nog meer?

'Wij geven onze cursisten graag de mogelijkheid om hier te overnachten,' laat Babs zien. 'We hebben drie

houten huisjes, een ingepakte caravan, een gîte en in het hoogseizoen een ingerichte tent, en daarnaast runnen we ook een natuurcamping met tien plaatsen. Zo kunnen wij voor iedere beurs een plekje bieden. Wij zijn altijd open, en ontvangen ook andere gasten die willen genieten van de prachtige Corrèze.' Daarnaast is Babs ook lokaal actief. 'Ik ben vrijwilligster bij onze *ateliers de couture* op woensdagmiddag. Voor het jaarlijkse spektakel bij de ruïnes van de Tours de Carbonnières vervaardigen we zelf onze kostuums. Ik ben lid van het *comité des fêtes* en help de anderstaligen in de gemeente als er problemen zijn. Dat alles wordt erg gewaardeerd door de gemeenschap.'

Hebben jullie erover nagedacht de Franse nationaliteit aan te nemen?

'Voor onze kinderen zijn we op dit moment bezig met het aanvragen van de dubbele nationaliteit. Voor onszelf zien we het noch als voordeel, noch als nadeel. We zijn hier op onze plek, de meisjes hebben hier hun thuis. Eigenlijk voelen wij ons gewoon Nederlanders in Frankrijk, al zijn we de afgelopen jaren wel verfranst. Maar toch, hoelang we hier ook zullen wonen, we zullen nooit Frans worden, en dat is prima.' ■

Paysan Olivier Montfreux